

je čudna, saj še z nama je kakšen krat tako domača in zaupna, drugikrat pa naju komaj pozdravi.“

„Pričakoval bi ne bil drugače, ko bi vedel, da jo dobim, ne jezim se na njo, ah, divota, divota!“ pristavi poluglasno, kakor da je prej kaj lepega mislil.

„Divota, da te je tako vsprejela, kaj! Mož si pa mož, ona je obrnila glavo na desno, ti bi jo bil na levo stran ter odšel, ne ostal tam kakor spokorjen grešnik.“

„Nisem mogel in ne morem; kolikokrat in pri kolikih sem bil kriv, a spoznati nisem hotel svoje krivde; tu jo pa spoznam, ono dekle vpliva magično na moje moči.“

„Čast sva imela videti“, šali se kaplan.

Med tem sta pa Irma in Milena šli na vrt ter sli na klop pod široko razrastle in lepo napeljana trto. Na Mileninem obrazu je bil še vedno oni izraz kljubovanja in zmage, na Irminem pa porogljive ironije.

„Imela si se drugače vesti radi drugih dveh“, očita ji Irma.

„Ne radi onih dveh, ne radi vsega sveta ne znam zakrivati svojih čustev, ne znam se kazati drugačne, kakor sem v resnici“, odvrne Milena.

„Misliš, da sta mu povedala ona dva h komu gredo in koga dobode tu gori?“

„Ne vem“, odvrne ji kratko in nazdraženo Milena.

Onega večera so dolgo pili in pili v krčmi oni trije; pozno v noč pripovedoval je Denkmarr o svoji ljubezni in nezvestobi do Milene ter pri tem in obilem vinu, se tako omehčal, da je objel svoja tovariša in se zjokal kakor otrok.

Bil je otročji, prav otročji pri svojih šestindvajsetih letih in baš to je bilo, kar je na njem takó ugajalo.

„Danes je vtorek, v četrtek imate vaje, dajte, vzemite me za suflerja, prosim vaju, izpoditi me ne more, pa če me tudi, da jo le vidim, oh Mate, oh Slavko, oh Milena!“

Ganjeni do solz podprli so vsi trije svoje glave ter takó skoraj zaspali; vzdramilo in pripravilo k odhodu je je le petje vstopivših mladeničev.

Razburjena Milena je mogla ono noč le malo spati in zjutraj se je zbudila nenavadno zgodaj. Vzdignila se je malo ter zrla na spečo svojo tovarišico.

Irma je bila krasna. Črni razpleteni lasje so se vsipali ji po obrazu, lepo okroglo levo roko imela je pod glavo, desna ji je visela ob postelji. Lici je imela lahko zardeli, dihala je lahko, enakomerno. Milena ji je bila otroško udana, dasi je imela le dve leti manj nego ona. Poznali sta se že dolgo in ker Milena ni poznala in ni občevala z drugimi deklicami, mislila je, da prijateljica ne more biti drugačna. Imela jo je rada, dasi sta bili večkrat različnega mišljenja.

Ljubila je Irma prej in njo je ljubil bogat kupec. Stariši njegovi pa niso hoteli slišati o tej zvezi, ker je bila Irma uboga in ni se dopala njegovi materi. Ko je zvedela to ponosna Irma, prepevedola mu je približati se ji, ali pisati ji, dasi jo jo on tako prosil, da bi potrpevala, da bodo stariši dali že pregovoriti. Ni ga hotela uslišati

in par mesecev potem poročila se je s penzioniranim majorjem, ki je bil gotovo trikrat starejši od nje in je po poldrugem letu zveze umrl ter ji zapustil razven-pokojnine tudi precej denarja.

Dolgo jo je gledala Milena vprta s komolcem ob blazino in z glavo ob svojo belo dlan, kar skoči Irma s svoje postelje k njej, objame jo strastno in strastno poljubi, da Milena ni znala, kako bi si razlagala to vzkipenje.

„Revica moja“, pravi Irma, „koliko časa sloniš že tako, gledala sem te ter komaj zdržala smeh“.

„Nisem mogla spati“, odgovori ji ona, ki je res bila bolj bleda, nego navadno.

„No seveda Emil te je dramil, sliši, pa je res krasen“.

„Lep je bil vedno“.

„Radovedna sem, če pride z unima, ko boste imeli vaje, to je jutri kaj ne?“

(Pride še.)

Mačica.

Srcé utriplje ti za mé,
Tako ljubo, tako živo!
Imam jaz mačico doma,
Njej tudi bije prav tako ...

Aj, modra to mi je žival,
Laska se mi, šegavo zré,
Usaja krempeljce skrivaj
In prede nežno: ljubim te.

Vida.

Ali sam ali v družbi?

Samota in osamelost! Na prvi pogled ne hotel bi nihče ločiti teh dveh pojmov, a vendar bomo razumeli razliko med njima takoj spominjaje se na skušnjo lastnega življenja! V narodnej pesmi „Le pridi, le pridi, Bom sama doma“, meni deklè, da razven nje ne bode pri hiši nobenega družega, še celó psa ne. Samota se torej ozira na telesnost pa se more rabiti le v duševnem pomenu. Naš dični Gregorčič poje n. pr.: „Gorje mu, ki v nesreči biva sam, a srečen ni, kdor srečo vživa sam“. V najsijajnejši družbi se čuti človek lahko osamelega, nasprotno pa je tudi mogoče, da sedi celo sam med svojimi štirimi stenami in vendar ne čuti osamelosti če mu v srcu vstajajo mili spomini in ž njimi podobe davnih srečnih dnij...

Sedaj preidimo na vprašanje, kaj je boljše za človeškega duha, ali samotno ali družabno življenje! Človek je ustvarjen za človeško družbo, a v posavski dolini meni narod, da kar je preveč, še celo s kruhom ni dobro, za-